

РЕШЕНИЕ

№ 1370

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 18.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13192** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.104 от ЗДСЛ.

Образувано е по искова молба на К. В. К. от [населено място] срещу Национална здравноосигурителна каса-гр.С. за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение в размер на 9 519,70 лева за периода от 21.02.2019 година до 19.08.2019 година, ведно с мораторна лихва в размер на 286,04 лева върху сумата от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение-06.08.2019 година до 20.11.2019 година, както и за законната лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се развиват подробни доводи относно основателността и доказаността на исковите за обезщетение. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- К. В. К. редовно и своевременно призован, се явява лично и поддържа исковата молба на заявените основния. Наред с това същата се поддържа и от адвокат А., редовно упълномощен, който заявява и претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска-Национална здравноосигурителна каса- [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Г., редовно упълномощена, която не оспорва исковата молба и моли да бъде

уважена, като посочените суми се дължат.

Представителят на СГП-прокурор Ю. намира исковите претенции за основателни и желае да бъдат уважени в пълен размер.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № ЗП-№9/15.02.2019 година на Управител на НЗОК на основание чл.103, ал.1, т.4 от ЗДСЛ е прекратено служебното правоотношение на К. В. К. считано от 21.02.2019 година с място на работа "Специализирана администрация", Отдел "Информационни и комуникационни технологии" с ранг I младши за държавен служител на длъжността- Главен експерт, длъжностно ниво по КДА 9, наименование на длъжностно ниво- експертно ниво 5 и е посочено на лицето да се изплатят обезщетения за неизползван платен годишен отпуск за 2019 година – 5 дни, за 2018 година-18 дни, за 2017 година 1 ден, за 2009 година-15 дни и за 2008 година 35 дни.

С Решение № 4553/01.07.2019 година, постановено по адм.дело № 4854/2019 година по описа на АССГ е отменена Заповед № ЗП-9/15.02.2019 година, издадена от Управител на НЗОК.

Решението е влязло в сила на 06.08.2019 година.

Със Заповед № ЗН-6/20.08.2019 година на Управител на НЗОК е възстановен К. В. К. с ранг I младши за държавен служител на длъжността- Главен експерт, длъжностно ниво 9, наименование на длъжностното ниво- Експертно ниво 5 в Столична Здравноосигурителна каса,, Специализирана администрация", Отдел "Информационни и комуникационни технологии", считано от 20.08.2019 година с ниво на основната месечна заплата 20, степен на основната заплата 3, основна месечна заплата 1616 лева.

По делото са приложени заверено копие на фиш за работна заплата на ищеца за месец февруари 2019 година, както и заверено копие на Служебна книжка, доказателства от ТД на НАП, удостоверяващи, че след прекратяване на служебното правоотношение ищецът не е работил по трудово или служебното правоотношение.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа вследствие на прекратяване на служебното му правоотношение за процесуално допустима. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните.

В Глава шеста на ЗДСЛ са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. В чл.104, ал.1 от ЗДСЛ, в сила от 01.07.2012 г.) Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба

с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

От така очертаната правна разпоредба е видно ,че искът за обезщетение осъдителен и с него се цели да бъде възмезден служителят при незаконно признаване на прекратяване на служебното му правоотношение. Предпоставките на иска са- наличие на отменен административен акт, с който е прекратено служебното правоотношение, служителят вследствие на прекратяването да е останал без работа или да е получавал друго по- ниско възнаграждение, максималният размер на обезщетението – 6 месеца и база за изчисляване на възнаграждението- определената основна заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства се установява, а и между страните няма спор, че прекратяването на служебното правоотношение на ищеца със Заповед №ЗП-9/15.02.2019 година на Управител на НЗОК е признато за незаконно,и то с влязло в сила Решение на АССГ на дата 06.08.2019 година. От приложената Служебна бележка от Дирекция“ Бюро по труда“- [населено място] се установява, че след прекратяване на служебното му правоотношение, ищецът не е работил,/ останал е без работа/ ,като не е бил регистриран в Дирекция“ Бюро по труда – [населено място], а и от Служебна бележка от ТД на НАП- С. е видно,че ищецът не е работил по трудово или служебно правоотношение.От доказателствата по делото е видно , че основната заплата на ищеца към момента на възстановяването му на работа-20.08.2019 година е в размер на 1616 лева. Общият размер на обезщетението за срок от 5 месеца възлиза на 9519,70 лева според заключението на вещото лице,изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните,което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено. Отново от заключението на вещото лице се установява, че при прекратяване на служебното правоотношение на ищеца са изплатени обезщетения на основание чл.61,ал.2 от ЗДСЛ за неизползван платен годишен отпуск за 2008,2009, 2017 година и 2019 година в размер на б 353,01 лева, като изплащането е извършено с фиша за месец февруари. С оглед на това, исковата претенция е доказана по основание, а по размер- доказана до размер на 9519,70 лева/ до който размер е посочен в заключението на вещото лице и съдът е допуснал изменение на иска по реда на чл.214 от ГПК до този размер.

По иска за заплащане на законната лихва.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане.Предвид частичната основателност на иска за обезщетение, настоящата съдебна инстанция намира иска за заплащане на законната лихва за основателен и такава следва да се присъди от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата .

По иска за заплащане на мораторна лихва за забава считано от 06.08.2019 година до 20.11.2019 година/от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение до датата на подаване на исковата молба.

Настоящият съдебен състав намира тази искова претенция за неоснователна. Съображенията за това са следните:

В ЗДСЛ няма изрична правна норма,която да сочи на дължимост на мораторната

лихва върху обезщетението, при което следва да намери приложение нормата на чл.86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) във вр. с [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора/ РЕШЕНИЕ № 16917 ОТ 17.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 2366/2013 Г., III ОТД. НА ВАС, и Решение № 667 по гр. д. № 1816 за 2008 г. на I ГО/ като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по [чл. 104 ЗДСл](#), е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска, тъй като няма определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСКГ относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението. Ищецът не е отправил покана за заплащане на дължимото обезщетение, полагащо му се при прекратяване на служебното правоотношение, при което не е налице забава на ответника по иска, предполагаща изпадане на длъжника в забава. Ищецът не доказва, че е отправил покана за заплащане на обезщетението за оставане без работа и ответникът по иска въпреки отправената покана да не е изплатил полагащото се обезщетение. Искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е частично основателна и в негова полза следва да се присъдят такива съобразно уважената част от иска в размер на 1522 лева. Ответникът по иска не е поискал присъждане на разноски. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските ,които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор

за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА- ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА К. В. К. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 9 519,70 ЛЕВА/ ДЕВЕТ ХИЛЯДИ, ПЕТСТОТИН И ДЕВЕТНАДЕСЕТ ЛЕВА И СЕДЕМДЕСЕТ СТОТИНКИ/-ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕМЕТО, ПРЕЗ КОЕТО Е ОСТАНАЛ БЕЗ РАБОТА ВСЛЕДСТВИЕ ОТМЯНА НА Заповед № ЗП-9/15.02.2019 година на Управител на НЗОК на основание чл.103,ал.1,т.4 от ЗДСЛ, с която е прекратено служебното правоотношение на К. В. К.,считано от 21.02.2019 година с място на работа“ Специализирана администрация“,Отдел“Информационни и комуникационни технологии“ с ранг I младши за държавен служител на длъжността-Главен експерт, длъжностно ниво по КДА- 9, наименование на длъжностно ниво- експертно ниво 5, ведно със законната лихва ВЪРХУ СУМАТА от 9519,70 лева от датата на подаване на исковата молба- 20.11.2019 година до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА К. В. К. ОТ ГР.С. СРЕЩУ НАЦИОНАЛНА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА– ГР.С. ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА МОРАТОРНА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ВЪРХУ СУМАТА ОТ 9519,70 ЛЕВА, СЧИТАНО ОТ ДАТАТА НА ВЛИЗАНЕ В СИЛА НА РЕШЕНИЕТО ЗА ОТМЯНА НА ЗАПОВЕДТА ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА СЛУЖЕБНОТО ПРАВООТНОШЕНИЕ- 06.08.2019 ГОДИНА ДО 20.11.2019 ГОДИНА- ДАТАТА НА ПОДАВАНЕ НА ИСКОВАТА МОЛБА.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА–ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА К. В. К. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 1522 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО СЪОБРАЗНО С УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на ищеца,ответника и СГП.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: